

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 152/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou ŠKODA LEGAL s.r.o., Jarabinková 17563/2C, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 12CoP/215/2025, 12CoPno/9/2025 z 13. novembra 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 11. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. V petite ústavnej sťažnosti zároveň žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť výroku III. napadnutého uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je matkou maloletého [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], a jeho otcom je [REDAKOVANÉ]. Na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) prebieha konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. Uznesením č. k. 32P/168/2020-2710 z 22. augusta 2025 okresný súd rozhodol tak, že konanie o návrhu sťažovateľky na zrušenie neodkladného opatrenia zastavil (I. výrok) a zamietol jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsahom malo byť

dočasné neupravenie styku otca s maloletým počas každých letných prázdnin (II. výrok). Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľka odvolala. Otec podal v priebehu odvolacieho konania návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal dočasnej úpravy styku s maloletým počas vianočných sviatkov, jarných prázdnin a veľkonočných sviatkov, pretože absentovala akákoľvek úprava styku a rodičia sa o tejto otázke nevedia dohodnúť.

3. Napadnutým uznesením krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v II. výroku (I. výrok), zamietol návrh sťažovateľky na zrušenie neodkladného opatrenia [uznesenie okresného súdu č. k. 32P/168/2020-408 z 1. júla 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11CoP/17/2022-1123 z 31. mája 2022], ktorým bol do právoplatného skončenia konania vo veci samej upravený styk otca s maloletým na každý páry týždeň od stredy do nedele a počas každých letných prázdnin vo vyšpecifikovaných dátumoch a časoch (II. výrok), a súčasne nariadil neodkladného opatrenie, podľa ktorého je otec oprávnený stretávať sa s maloletým počas vianočných prázdnin roka 2025 od 25. decembra 2025 od 10.00 h do 31. decembra 2025 do 12.00 h, počas jarných prázdnin v roku 2026 od 22. februára 2026 od 18.00 h do 25. februára 2026 do 12.00 h a počas veľkonočných prázdnin v roku 2026 od 2. apríla 2026 od 10.00 h do 5. apríla 2026 do 18.00 h (III. výrok).

4. Pre komplexné posúdenie veci je tiež podstatné, že o konečnej úprave výkonu rodičovských práv a povinností bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu sp. zn. 32P/168/2000 zo 7. septembra 2023, podľa ktorého bol (okrem iného) maloletý zverený do osobnej starostlivosti sťažovateľky, otec bol zaviazaný k povinnosti prispievať na výživu maloletého a zároveň bol upravený styk otca s maloletým (počas týždňa, ako aj počas prázdnin). Krajský súd rozsudkom č. k. 14CoP/53/2024-2249 z 26. júna 2024 tento rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v časti bežnej úpravy styku na každý páry týždeň od piatku 16.00 h do nedele 18.00 h, v ďalších výrokoch rozhodnutie potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o dovolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 6CdoR/15/2024 z 30. apríla 2025 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcom výroku týkajúcom sa úpravy styku počas prázdnin a vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

4.1. Najvyšší súd vo svojom uznesení uviedol, že sťažovateľka k odvolaniu pripojila listiny na podporu svojej argumentácie a odvolací súd na ne žiadnym spôsobom nereagoval. Podľa jeho názoru bolo potrebné buď uviesť, že tieto dôkazy odvolací súd nevykoná a prečo ich nevykoná, alebo bolo potrebné nariadiť pojednávanie a dokazovanie doplniť. Z rozhodnutia tak nie je zrejmé aké stanovisko k týmto ďalším listinám (ktoré nemožno považovať za nevýznamné) odvolací súd zaujal. Preto najvyšší súd považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa úpravy styku počas prázdnin za nezrozumiteľné a spôsobujúce vadu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v dôsledku ktorej rozsudok krajského súdu v tejto časti zrušil.

5. V súčasnosti teda platí, že konanie vo veci samej bolo právoplatne skončené s výnimkou osobitnej úpravy styku otca s maloletým počas sviatkov a prázdnin. Krajský súd preto napadnutým uznesením o nariadení neodkladného opatrenia upravil styk otca s maloletým výlučne počas vianočných prázdnin 2025, jarných prázdnin 2026 a veľkonočných prázdnin roka 2026.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že v rámci konania hodnoverne preukázala, že úprava styku otca s maloletým počas prázdnin nie je v najlepšom záujme maloletého, keďže takáto úprava vážne zasahuje do zdravotného stavu maloletého a ohrozuje jeho zdravie. Svoju argumentáciu podporila predloženými listinnými dôkazmi, avšak krajský súd sa nimi riadne nezaoberal, nereagoval na ne a nezaujal k nim žiadne stanovisko. Napadnuté uznesenie je tak nezákonné, arbitrárne a hrubo porušujúce jej práva.

7. Krajský súd podľa sťažovateľky nerešpektoval stanovisko uvedené v uznesení najvyššieho súdu a bez riadneho vysporiadania sa s predloženými dôkazmi dočasne upravil styk počas vymedzených prázdnin s odôvodnením, že takto určený rozsah zohľadňuje potrebu stability pomerov, predvídateľnosť prostredia vzhľadom na Aspergerov syndróm maloletého. Sťažovateľka vo vzťahu k úprave styku počas prázdnin oponuje, že nejde o situácie, ktoré neznesú odklad, keďže v súčasnosti je styk otca s maloletým realizovaný na pravidelnej báze, a to každý párny týždeň v roku od piatka do nedele s výnimkou osobitnej úpravy počas sviatkov a prázdnin.

8. Podľa sťažovateľky je neprípustné, aby krajský súd pri rozhodovaní uprednostnil význam sviatkov a potrebu zabezpečiť stabilitu pomerov počas obdobia prázdnin pred individuálnym posúdením zdravotného stavu maloletého, ktorý trpí Aspergerovým syndrómom. Maloletý je viazaný na pravidelný a predvídateľný režim, na ktorý je konečne adaptovaný (realizácia bežného styku otca s maloletým). Práve predvídateľnosť a stabilita režimu predstavujú pre dieťa s poruchou autistického spektra základný stabilizačný prvok jeho psychického a zdravotného stavu. Krajský súd sa s touto skutočnosťou vôbec nevysporiadal.

9. Nadväzne sťažovateľka poukazuje na zoznam listinných dôkazov, ktoré mal k dispozícii aj krajský súd a z ktorých cituje pre vec podstatné okolnosti týkajúce sa zdravotného stavu maloletého a jeho prežívania v súvislosti s realizáciou styku s otcom. Krajský súd podľa jej názoru odignoroval individuálne potreby maloletého a len mechanicky aplikoval model rovnocenného styku. Rozšírenie styku počas prázdnin výrazne zvyšuje psychickú záťaž maloletého, čo je v priamom rozpore s účelom neodkladného opatrenia, ktorým je predchádzať ujme, nie ju prehlbovať. Krajský súd pri svojom rozhodovaní neposúdil odborné lekárske správy a rozhodol proti najlepšiemu záujmu maloletého dieťaťa. Nezaoberal sa ani tvrdením o nadmernom požívaní alkoholu a iných návykových látok otcom a ani jeho agresívnym správaním. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je povrchné. Krajský súd absolútne neodôvodnil, v čom spočíva naliehavosť rozšírenia styku otca s maloletým počas prázdnin a prečo nie je možné ponechať doterajšiu bežnú úpravu styku do rozhodnutia súdu vo veci samej.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo (okrem iného) nariadené neodkladné opatrenie týkajúce sa styku otca s maloletým počas vymedzených prázdnin roka 2025 a 2026. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenia za nedostatočne odôvodnené a nekorešpondujúce so skutkovým stavom.

11. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na (ne)vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritorne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, a to za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

12. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

13. V intenciách označenej judikatúry ústavný súd pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, pričom sa podrobne oboznámil s ich obsahom a skúmal, či jeho odôvodnenie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem v prejednáwanej veci a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky.

14. Z odôvodnenia prvého napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd pred nariadením neodkladného opatrenia nahliadal na rodinnú vec komplexne, keď dôsledne skúmal existujúcu úpravu styku realizovanú každý páry týždeň od piatka do nedele. V tomto smere uviedol, že dočasná úprava styku otca s maloletým počas letných prázdnin nie je aktuálne zabezpečená, napriek tomu v tejto časti neidentifikoval naliehavú potrebu ďalšieho zásahu formou neodkladného opatrenia. Naopak, naliehavú potrebu vzhliadol v úprave pomerov, ktorá sa mala týkať najbližších sviatkov – vianočných prázdnin, jarných prázdnin a veľkonočných prázdnin. Poukázal pritom na fakt, že rodičia nie sú schopní dosiahnuť dohodu o úprave styku všeobecne, nielen počas prázdnin a sviatkov, a to sa prejavuje počas celého priebehu konania. Zdôraznil, že sviatky boli v minulosti opakovane upravované súdnymi rozhodnutiami, a preto je nutný súdny zásah i v súčasnosti. Podľa jeho názoru ide o výnimočnú úpravu len pre najbližšie obdobie, ktorá nenaruša koncepciu bežného styku, ale ju len primerane rozširuje.

14.1. Podľa všeobecnej úpravy styku by otec realizoval styk počas vianočných prázdnin, ktoré trvajú od 22. decembra 2025 do 7. januára 2026, iba počas jedného víkendu (26. december – 28. december). Taká úprava by podľa jeho názoru nezohľadňovala potrebu stability pomerov a psychologické špecifiká maloletého. Úprava styku počas týchto sviatkov má za úlohu

minimalizovať riziko stresu a regresných prejavov u maloletého. Pokiaľ išlo o jarné prázdniny pripadajúce na obdobie od 23. februára do 27. februára 2026, čo je nepárny týždeň, krajský súd uviedol, že počas tohto obdobia by otec nemal žiaden kontakt s maloletým, keďže bežne sa styk realizuje len v párných týždňoch. Preto upravil styk ako jeden súvislý celok nadväzujúci na bežný styk v párnom týždni pred prázdninami. Napokon vo vzťahu k veľkonočným sviatkom, ktoré trvajú v období od 2. apríla do 6. apríla 2026, uviedol, že v tomto čase by mal otec realizovať bežný styk, a tak tento rozšíril o jeden deň, aby mohol stráviť s maloletým dlhší čas.

15. Sťažovateľka v odvolacom konaní poukazovala na nevhodnosť dlhších časových úsekov styku, požívanie alkoholu a marihuany, agresívne správanie otca, ako aj na zdravotný stav maloletého. Otec tieto tvrdenia poprel a predložil lekárske správy a výsledky testov, ktorými podľa neho vyvrátil obvinenia zo závislosti. Tieto skutočnosti krajský súd vyhodnotil za sporné, ktoré však budú predmetom dokazovania vo veci samej, rovnako ako odborné podklady týkajúce sa schopnosti maloletého zvládnuť dlhší styk. V štádiu rozhodovania o neodkladnom opatrení však nemožno podľa jeho názoru bez ďalšieho považovať za osvedčené, že správanie maloletého je priamym dôsledkom styku s otcom.

16. Po dôkladnom preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup ústavného súdu k posudzovaniu ústavnej súladnosti rozhodnutí všeobecných súdov o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sa dočasne upravujú pomery medzi účastníkmi konania, ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za ústavne neudržateľné. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo potrebné nariadiť neodkladné opatrenie upravujúce styk počas najbližších prázdnin, i dôvody, ktoré ho viedli k takejto dočasnej úprave (pričom styk počas vianočných prázdnin a jarných prázdnin ku dňu rozhodovania ústavného súdu už prebehol, pozn.). Námietky sťažovateľky týkajúce sa špecifického zdravotného stavu maloletého majú nepochybne svoju relevanciu a prihliadal na ne i krajský súd, avšak súčasne uviedol, že v konaní o nariadení neodkladného opatrenia sa nerozhoduje o trvalej úprave pomerov, ale o úprave bezodkladnej, a práve preto je rozsah dokazovania zúžený a obmedzuje sa prioritne na zohľadnenie najlepšieho záujmu maloletého. V tomto smere zohľadnil, že maloletý už absolvoval niekoľkodňový styk počas letných prázdnin a považoval za primerané ponechať rozsah styku v obmedzenom režime – niekoľko dní, maximálne šesť nocí – bez zásahu do koncepcie bežného styku. Takto určený rozsah podľa neho prihliada na potrebu stability pomerov a na predvídateľnosť prostredia vzhľadom na Aspergerov syndróm u maloletého. O konečnej úprave prázdninového styku bude rozhodnuté až po vykonaní riadneho dokazovania vo veci.

17. Možno prisvedčiť krajskému súdu, že pred nariadením neodkladného opatrenia sa nemusia zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú inak potrebné na vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej. Uvedené vyplýva aj z prvej vety § 329 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Požiadavka rýchlosti prevláda nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní mal súd vykonať dokazovanie. Pre nariadenie neodkladného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera

osvedčenia sa riadi danou situáciou a najmä naliehavosťou jej riešenia, ktorú krajský súd nepochybne zohľadnil v čase svojho rozhodovania a dostatočne vyargumentoval (body 14 až 20 napadnutého uznesenia).

18. Ústavný súd teda nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Chápe výhrady sťažovateľky, avšak všetky ňou tvrdené skutkové okolnosti veci, na ktoré poukazovala v ústavnej sťažnosti, vrátane tých, ktoré sú dôležité pre posúdenie toho, čo je v záujme maloletého, budú predmetom rozsiahleho dokazovania v konaní vo veci samej, čo akcentoval aj krajský súd. V tomto smere nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov, pretože jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, tak ako to očakáva sťažovateľka, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov, k čomu v okolnostiach danej veci nedošlo.

19. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu nemohol vyhovieť ani návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti výroku III napadnutého uznesenia krajského súdu, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy len vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Preto nebolo možné tomuto návrhu sťažovateľky vyhovieť (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu